

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/45/2020
Identifikačné číslo spisu: 3115205424
Dátum vydania rozhodnutia: 10.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3115205424.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore v spore žalobcu Nemocnica Alexandra Wintera, n. o., so sídlom Winterova 66, 921 63 Piešťany, IČO: 36 084 221, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou MAJLING & NINČÁK, s.r.o., so sídlom Palárikova 14, 811 04 Bratislava, IČO: 35 960 728, proti žalovanej V. A., nar. XX. P. XXXX, trvale bytom F. K., podnikajúca pod obchodným menom Viera Kližanová - OPTIKA, s miestom podnikania Ľ. Stárka 2146/6, 911 05 Trenčín, IČO: 34 938 621, o zaplatenie 284,50 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/150/2018-167 z 30. októbra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/150/2018-167 z 30. októbra 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd v Trenčíne (ďalej v texte aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 37Cb/128/2015-115 z 28. augusta 2018 žalobu zamietol a rozhodol, že žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že sa žalobca v konaní domáhal vydania rozhodnutia o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi zmluvné plnenie a to zo zmluvy o nájme nebytových priestorov, ktorá bola medzi stranami sporu uzatvorená dňa 03. júla 2013. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že uzatvorená zmluva je neplatná, nakoľko nebola uzatvorená štatutárnym zástupcom žalobcu, vzhľadom k tomu, že štatutárny zástupca žalobcu nebol do svojej funkcie platne zvolený, preto nárok na zmluvné plnenie, ktoré žalobca od žalovaného požaduje, žalobcovi nepatrí. Namietol možnosť priznať uplatnený nárok ako bezdôvodné obohatenie a to z dôvodu nerelevantnosti uplatneného nároku ako aj z dôvodu jeho možného premlčania.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že ani na základe vykonaného dokazovania, po rozhodnutí odvolacieho súdu uznesením č. k. 16Cob/39/2017-98 zo dňa 31. januára 2018 k zmene skutkového stavu nedošlo. Súd ani po uskutočnení pojednávania po rozhodnutí odvolacieho súdu a ďalšom vykonaní dokazovania nemal v spore preukázané platné uzatvorenie zmluvy o nájme medzi zmluvnými stranami.

4. Žalovaný rozporoval platnosť uzatvorenej zmluvy aj vzhľadom k medializovaným informáciách o možnej neplatnosti voľby riaditeľky žalobcu P. F. L., ktorá so žalovaným najomnú zmluvu podpísala. Konštatoval, že žalobca odôvodňoval a preukazoval jej platné zvolenie do funkcie zápisnicou z mimoriadneho zasadnutia správnej rady zo dňa 27. novembra 2012 a menovacím dekrétom, žalovaný namietal platnosť a neplatnosť voľby preukazoval rozhodnutím Ministerstva vnútra SR, č. k. SVS-OVS3-2015/019033-6, ktorým bolo rozhodnutie Okresného úradu Trnava o zápise riaditeľky ako štatutárneho orgánu žalobcu zrušené.

5. Súd zdôraznil, že v konaní je to žalobca, ktorého zaťažuje bremeno ako tvrdenia, tak bremeno dôkazu, na preukázanie ním tvrdených skutočností. Konštatoval, že žalobca platnosť voľby súdu v konaní tak, aby o platnosti voľby neboli žiadne pochybnosti nepreukázal. Súd poukazuje na to, že žalobca ako nezisková organizácia pri založení musela mať zakladateľom vydaný štatút, ktorý upravil jej orgány a ich pôsobnosť a teda medzi nimi aj fungovanie orgánu žalobcu, správnej rady. V rámci štatútu musel byť vymedzený počet členov správnej rady, ich funkčné obdobie, zánik funkcie resp. prípadne odkaz na zákonnú úpravu. Žalobca predložil súdu zápisnicu z hlasovania správnej rady, avšak štatút, ktorý fungovanie správnej rady upravoval súdu predložený nebol. Súdu preto nebolo zrejmé, ako správna rada žalobcu fungovala, či zasadnutie správnej rady bolo zvolané platne a teda či aj štatutárny orgán žalobcu, ktorý následne so žalovanou najomnú zmluvu uzavrel a z ktorej plnenia sa v predmetnej veci domáha žalobca bol zvolený platne. Súd prvej inštancie poukázal na to, že napriek všetkým týmto pochybnostiam o platnosti voľby, správnosti kreovania správnej rady, počte členov správnej rady, žalobca nenavrhol na preukázanie týchto skutočností v konaní vykonať žiaden dôkaz a súd nemôže nahrádzať v tomto smere aktivitu strán sporu, nakoľko by tým porušil princíp nestrannosti, ako aj zákonnú úpravu. Preto ak žalobca nenavrhol vykonať iné dôkazy na preukázanie ním tvrdenej skutočnosti, platnosti uzatvorenej zmluvy, platnosti voľby zástupcu žalobcu a tým aj oprávnenosti na uzatvorenie právneho vzťahu za žalobcu, súd prvej inštancie žalobu titulom zmluvného plnenia z dôvodu nepreukázania tvrdenej skutočnosti, teda neunesenia bremena dôkazu, ako nedôvodnú zamietol.

6. Súd prvej inštancie poukázal na odsek 16 v poradí prvého zrušujúceho uznesenia č. k. 16Cob/39/2017-98 v ktorom odvolací súd uviedol, že „súd prvej inštancie správne konštatoval, že zmluvu za žalobcu uzavrela osoba, ktorá nebola oprávnená uzatvoriť platne právny vzťah.“ Súd uviedol, že zistil a to vyžiadanim výpisu z registra neziskových organizácií, v ktorom je evidovaný aj žalobca, že od vzniku žalobcu, ku ktorému došlo 01. januára 2003, riaditeľkou žalobcu nebola P. F. L., ktorá mala z pozície riaditeľa zmluvu medzi žalobcom a žalovaným podpísať. V rozhodnom období je ako riaditeľ evidovaný D. J. F.. Zdôraznil, že aj sám žalobca pripustil určité pochybnosti v osobe riaditeľky, avšak na ich vyvrátenie nenavrhol vykonať žiadne dôkazy a v ďalšom svojom prejave sa skôr zamerl na možnosť priznania plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia t. j. akoby sám žalobca pripustil, že k uzatvoreniu zmluvy došlo osobou, ktorá na to, za stranu žalobcu v tom čase oprávnená nebola.

7. Vzhľadom k tomu, že medzi stranami nebolo sporné, že k užívaniu priestoru žalovaným v rozhodnom období dochádzalo a dochádzalo k tomu, na základe neplatnej zmluvy, súd prvej inštancie posudzoval nárok žalobcu uplatnený žalobou aj z titulu bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z toho, že súd v spore nemal preukázanú platnosť uzatvorenej zmluvy, uzavrel, že medzi stranami zmluva platne uzatvorená nebola a zároveň nemal za sporné užívanie priestorov žalobcu bez platnej zmluvy žalovaným, súd konštatoval že za uvedenej situácie sú naplnené podmienky vzniku nároku na bezdôvodné obohatenie. Za dôvodnú nepovažoval námietku žalovaného, že predmet nájmu nebol využívaný na podnikanie ako prevádzkareň, keďže žalovaný sám nepoprel, že k užívaniu predmetných priestorov z jeho strany v rozhodnom období dochádzalo, je preto irelevantné, či tieto priestory boli zapísané v živnostenskom registri aj ako prevádzkareň alebo nie. Rovnako ako nedôvodnú súd vyhodnotil aj námietku premlčania uplatneného nároku. Poukázal na predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu, nakoľko skutkové okolnosti pre priznanie uplatneného nároku sú v prípade zmluvného nároku ako aj bezdôvodného obohatenia v tomto konkrétnom prípade rovnaké, k uplatneniu oboch nárokov došlo jedným podaním, a to žalobou zo dňa 16. marca 2015. Keďže k bezdôvodnému obohateniu došlo zo strany žalovaného v uvedenom prípade poskytnutím plnenia na základe neplatnej zmluvy, t. j. 31. júla

2013 a žaloba bola podaná na súd 16. marca 2015 t. j. uplynutím ani nie dvoch rokov, k premlčaniu nároku titulom bezdôvodného obohatenia nedošlo. Ani v tejto časti preto obranu žalovaného neposúdil ako dôvodnú.

8. Napriek absencii aktívnej dôkaznej povinnosti po prvom rozhodnutí odvolacieho súdu, na základe už vykonaného dokazovania a nesporných skutočností medzi stranami, sa súdu prvej inštancie podarilo ustáliť vznik bezdôvodného obohatenia avšak jeho výšku, bez aktívneho pôsobenia žalobcu, bez návrhov na preukázanie výšky bezdôvodného obohatenia súd ustáliť sám nemohol. Poukázal na to, že aj súd v rámci predbežného právneho posúdenia na pojednávaní dňa 28. augusta 2018 upozornil žalobcu, že je to práve žalobca, ktorého zaťažuje dôkazná povinnosť a nárok titulom bezdôvodného obohatenia má svoje špecifiká, pričom ani po takejto „nápovedi“ súdom, žalobca ani po opakovanej výzve súdu, nenavrhol v spore vykonať ďalšie dôkazy.

9. Vyslovil názor, že bezdôvodné obohatenie a zmluvné plnenie sú dva rozdielne právne dôvody, na základe ktorých je možné si uplatňovať v spore nárok. Výška nároku pri zmluvnom plnení vychádza z uzatvorenej zmluvy, konsenzu medzi stranami. Hoci nemožno vylúčiť, že táto cena môže zodpovedať cene uvedenej v neplatnosťou postihnutej zmluve, žiada si takýto záver náležitú oporu v skutkových zisteniach aj právnych hodnoteniach. Ak ide potom o plnenie, za ktoré je možné požadovať protihodnotu výlučne v medziach zákonnej regulácie, nemôže výška náhrady za nadobudnuté obohatenia podľa § 458 Občianskeho zákonníka presiahnuť čiastku zákonnou úpravou pripustenú ako maximálnu výšku plnenia. V súvislosti s tým poukázal na rozsudok publikovaný pod R 53/2000 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu ČR, z ktorého vyplýva, že „výšku bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v užívaní nebytových priestorov na základe neplatnej zmluvy určí súd peňažnou sumou, ktorá zodpovedá čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie obdobných nebytových priestorov, spravidla práve formou nájmu a ktorú by nájomca za normálnych okolností bol povinný plniť podľa nájmovej zmluvy.“

10. V súvislosti s výškou žalovanou získaného bezdôvodného obohatenia uzavrel, že bez ďalšieho vykonaného dokazovania nie je možné zistiť, či výška, ktorá bola medzi stranami zmluvne dohodnutá, zodpovedá aj trhovej cene v danom mieste a čase a je teda adekvátnym ekvivalentom poskytnutého plnenia.

11. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 16Cob/150/2018-167 z 30. októbra 2019 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

12. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán sporu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver s poukazom na ním citované zákonné ustanovenia. S poukazom na § 387 ods. 2 CSP, sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie. Konštatoval, že napadnutý rozsudok má všetky náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

13. Za nedôvodnú považoval námietku žalobcu o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 28. augusta 2018, keď tento na návrh žalobcu nerozhodol vo veci rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, keďže pre vydanie tohto rozsudku neboli splnené podmienky. Poukázal na to, že vážne rodinné dôvody, ktorými žalovaný ospravedlnil neprítomnosť na pojednávaní, súd prvej inštancie akceptoval ako vážny dôvod jeho neúčasti na pojednávaní. Tak isto bola splnená aj včasnosť ospravedlnenia, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené deň pred konaním pojednávania. Žalovaný súhlasil, aby súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti. Nešlo teda o predlžovanie konania zo strany žalovaného, ako tvrdil žalobca. Možnosť zúčastniť sa pojednávania treba chápať ako právo strany sporu, nie ako jej povinnosť. Zdôraznil účel, pre ktorý bol do právnej úpravy zavedený inštitút rozsudku

pre zmeškanie a to sankcionovať procesnú pasivitu žalovaného. Vyslovil názor, že žalovaným použité a vykonané úkony ako prostriedky procesného útoku v konaní do 28. augusta 2018 vylučujú možnosť hodnotiť jeho konanie ako procesnú pasivitu s následkom procesnej straty sporu vydaním rozsudku pre zmeškanie.

14. Za dôvodnú nepovažoval ani ďalšiu námietku žalobcu týkajúcu sa nedodržania 5-dňovej lehoty na prípravu na pojednávanie tým, že súd prvej inštancie nedoručil žalobcovi vyjadrenie žalovaného zo dňa 27. augusta 2018. Poukázal na to, že žalobca prevzal predvolanie na pojednávanie, konané dňa 28. augusta 2018, dňa 25. júla 2018, to zn. včas. Vo vyjadrení zo dňa 27. augusta 2018, ktorým žalovaný ospravedlňoval svoju neprítomnosť na pojednávaní dňa 28. augusta 2018 a ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 27. augusta 2018, v závere vyjadrenia žalovaný uviedol, že má za to, že žalobca nemá žiadne relevantné dôkazy, na základe ktorých by mal nárok na vydanie žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia, že predmet nájmu nebol využívaný na podnikanie a vzniesol námietku premĺčania. Žalobcovi bolo uvedené podanie žalovaného doručené priamo na pojednávaní (čo žalobca potvrdil v odvolaní), pričom žalobca nevzniesol žiadnu námietku a ani žiadosť o odročenie pojednávania. Žalobca sa s podaním žalovaného oboznámil, mal možnosť naň reagovať, príp. navrhnúť ohľadne tohto vyjadrenia dôkazy, čo však neurobil. Žiadne procesné práva žalobcu neboli porušené.

15. Ďalej odvolací súd konštatoval, že ďalšie hmotnoprávne odvolacie námietky smerovali len k rozhodnutiam správnych orgánov a k správne konaniu, ktorými preukazoval platnosť uzavretej nájmovej zmluvy. Žalobca však k vytýkanému postupu a rozhodnutiam správnych orgánov nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Odvolací súd súhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdených skutočností a to ani vo vzťahu k výške bezdôvodného obohatenia.

16. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie označil za jasné, zrozumiteľné a presvedčivé. Dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalobcom uplatňovaná suma zodpovedá obvyklému nájomnému pri prenájme nehnuteľnosti v danej lokalite, zaťažovalo žalobcu, ktorý pokiaľ chcel byť v konaní úspešný, mal ním tvrdené skutočnosti bez akýchkoľvek pochybností preukázať.

17. Proti tomuto rozsudku podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), z obsahu ktorého vyplýva, že jeho prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia §§ 420 písm. f/ a 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Súdom obidvoch inštancií vyčítal, že v odôvodnení ich rozhodnutí chýba odpoveď na otázku zásadného významu pre predmetné konanie, a to, či riaditeľka žalobcu nebola vymenovaná do funkcie v súlade so zákonom a či rozhodnutie správnej rady žalobcu má konštitutívny alebo deklaratórny charakter. Súdu prvej inštancie ďalej vytýkal, že rozhodol o neplatnosti nájmovej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi bez toho, aby zistil výsledok správneho konania. Za nesprávny označil postup súdov, keď neprerušili konanie do skončenia konania o podanej kasačnej sťažnosti. Konanie o proteste prokurátora, ktorého výsledkom je napádané rozhodnutie správneho orgánu, označil za zmätočné, popierajúce základné princípy rozhodovania neziskových organizácií vrátane kompetencií orgánov neziskovej organizácie a vychádzajúce z nesprávneho výkladu príslušných právnych predpisov najmä zák. č. 213/1997 Z.z. Zdôraznil, že žiaden štátny orgán si nemôže osvojiť kompetenciu rozhodovať o platnosti, resp. neplatnosti úkonov schválených najvyšším orgánom neziskovej organizácie, takisto nemôže rozhodovať o platnosti, resp. neplatnosti, prípadne o súlade zmien v orgánoch neziskovej organizácie, prípadne o jej listinách, túto kompetenciu majú v právnom štáte výlučne súdy. S poukazom na § 11 ods. 6 zák. č. 213/1997 Z.z. vyslovil názor, že funkcia registra neziskových organizácií je z pohľadu zapisovaných údajov do registra len evidenčná, t. j. zápis do údajov ústredného registra neziskových organizácií nie je z pohľadu práva rozhodujúci a nespájajú sa s ním žiadne právne následky, ale odráža právny stav, ktorý už nastal. Poukazujúc na ustanovenie § 9 ods. 1 zák. č. 213/1997 Z.z. konštatoval, že zákon rozlišuje medzi rozhodnutím a zápisom do samotného registra a v prípade vzniku neziskovej organizácie priznáva právoplatnému rozhodnutiu konštitutívne účinky. Upriamil pozornosť na ustanovenie § 11 ods. 3 zák. č. 213/1997 Z.z., vzhľadom na ktoré je zrejmé, že v prípade evidencie zmien v registri zákon registrovému úradu nariaďuje, aby sa bez zbytočného odkladu do registra zapísali zmeny, ktoré už nastali. Zákon v tomto prípade rešpektuje, že rozhodovanie o zmenách zaregistrovaných údajov (v tomto prípade o zmene riaditeľa neziskovej organizácie) patrí do kompetencie iného orgánu, t. j. správnej rady, ktorá už v

danom prípade vydala konštitutívne rozhodnutie, ktoré je registrový úrad povinný rešpektovať, ním sa riadiť a zapísať v registri tieto zmeny bez zbytočného odkladu. Poukázal aj na predchádzajúci postup zvolenia predchádzajúceho riaditeľa D. F., potvrdzujúci deklaratórnosť rozhodnutia a následne zápisu do registra, ktorý bol zvolený uznesením na zasadnutí správnej rady dňa 30. júna 2011 s účinnosťou vzniku funkcie ku dňu 10. júna 2011, pričom dňom 9. júnom 2011 s ním bola uzatvorená pracovná zmluva s dňom nástupu do práce dňa 10. júna 2011. Pritom D. F. bol ako riaditeľ žalobcu zapísaný do registra až dňa 30. júna 2011. Zdôraznil, že vo všetkých neziskových organizáciách sa uplatňoval režim, že štatutár sa stal štatutárom vymenovaním správnou radou a nie až zápisom do registra. Poukázal na ustanovenia zák. č. 213/1997 Z.z. a zák. č. 578/2004 Z.z. a ich zmeny od dátumu založenia žalobcu, vzhľadom na ktoré považuje kreovanie správnej rady za zákonné a teda aj rozhodnutie o odvolaní a zvolení riaditeľa za platné.

18. V súvislosti so žalobou uplatnenou sumou 284,50 € uviedol, že táto vychádza z dohodnutého nájomného v nájomnej zmluve, samotná žalovaná danú výšku nájomného nespochybnila a ani skutočnosť, že dané nebytové priestory mala v danom čase prenechané do užívania. Na škodu žalobcu nemôže byť skutočnosť, že žalovaná neuskutočnila v predmetných nebytových priestoroch svoj podnikateľský zámer. Žalovaná sama požiadala o ukončenie nájomného vzťahu listom zo dňa 26. júla 2013. Záverom opätovne dovolateľ skonštatoval, že sudy v odôvodnení svojich rozhodnutí nezodpovedali pre konanie zásadnú právnu otázku a to, či vymenovanie riaditeľky žalobcu má konštitutívny alebo deklaratórny charakter.

19. Žalovaná v stručnom vyjadrení k dovolaniu označila rozhodnutie odvolacieho súdu za správne, zodpovedajúce zákonu. Uviedla, že z dovolania vyplýva zrejma nespokojnosť až sklamanie predovšetkým právneho zástupcu žalobcu s výsledkom sporu.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa ust. § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote strana, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 CSP), zastúpená advokátom (ust. § 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

21. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

22. Dovolateľ v dovolaní namietal nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutí obidvoch súdov, keď sudy nezodpovedali zásadnú otázku pre konanie, či rozhodnutie správnej rady žalobcu má konštitutívny alebo deklaratórny charakter a teda aký charakter má vymenovanie riaditeľky konštitutívny alebo deklaratórny. Prípustnosť dovolania teda vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

23. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. IV. ÚS 22/04 a I. ÚS 50/04).

25. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (sp. zn. II. ÚS 383/06). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

26. Dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ OSP, pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 OSP. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko NS SR je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska (k tomu pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017). Uplatnenie druhej vety stanoviska najvyššieho súdu, ktoré predstavuje krajinú výnimku z prvej vety, sa týka výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O takýto prípad podľa názoru najvyššieho súdu ide aj v prejednávanej veci.

27. Dovolací súd sa stotožnil s dovolacou námietkou dovolateľa, že sa odvolací súd nezaoberal s odvolacou argumentáciou dovolateľa a odôvodnenie rozsudku neobsahuje odpoveď na otázku zásadného významu pre predmetné konanie a to, aký charakter má rozhodnutie správnej rady žalobcu a teda či vymenovanie riaditeľky má konštitutívny alebo deklaratórny charakter. Pritom, vychádzajúc z obsahu dovolania (časť III.), je nepochybné, že dovolateľ v odvolaní vytýkal už súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal charakterom rozhodnutia správnej rady ako aj vplyvom rozhodnutia a zápisu do registra neziskových organizácií na konštituovanie orgánov neziskovej organizácie, v danom prípade riaditeľky P. F. L.. Posúdenie uvedenej právnej otázky je nepochybne dôležité pre posúdenie, či nájomnú zmluvu č. 8/2013 o prenájme nebytových priestorov za žalobcu uzatvorila k tomu oprávnená osoba a pre právne posúdenie žalobou uplatneného nároku. Dovolací súd sa stotožnil s dovolateľom, že sa odvolací súd s touto odvolacou námietkou vôbec nezaoberal a len konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v súvislosti s ním vytýkaným postupom a rozhodnutiami správnych orgánov a nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Vzhľadom na všeobecnú formuláciu len ťažko dospieť k bezpečnému záveru čoho konkrétne sa toto konštatovanie týka a navyše posúdenie charakteru vymenovania riaditeľky a charakteru zápisu v registri neziskových organizácií chýba. Pritom súd prvej inštancie okrem iného argumentoval obsahom vyžiadaného výpisu z registra neziskových organizácií týkajúceho sa žalobcu, z ktorého vyplýva, že v rozhodnom období je v ňom ako riaditeľ žalobcu evidovaný D. J. F., teda P. F. L., ktorá mala z pozície riaditeľa zmluvu medzi účastníkmi podpísať riaditeľkou nebola (odsek 25 odôvodnenia rozsudku). Odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožnil avšak bez vyporiadania sa s odvolacou námietkou žalobcu, že rozhodnutie registrových úradov, v prípade zmien zapisovaných údajov v registri, (ak vôbec majú byť vydávané) majú iba deklaratórny význam na rozdiel od rozhodnutia o registrácii/vzniku.

28. Žalobca vyvodil prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

29. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

30. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je však limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

31. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

32. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

33. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je obmedzená nielen ustanovením § 421 ods. 2 CSP, ale aj ustanovením § 422 CSP. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec je limitovaná predmetom konkrétneho konania, teda tým, o čo strane v tej - ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie).

34. V rozhodovanej právnej veci sa žalobca domáha zaplata sumy 284,50 € s príslušenstvom. Na vymáhané príslušenstvo sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 422 ods. 1 CSP neprihliada. Minimálna mzda ku dňu začatia konania (16. marec 2015) predstavovala podľa Nariadenia vlády č. 297/2014 Z. z. sumu 380 €. Dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade ide o bagateľnú vec, keďže nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorej pre prípustnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP musí výška dovolateľom žiadaného peňažného plnenia prevyšovať desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania.

35. Z tohto dôvodu dovolací súd uvádza, že dovolanie žalobcu podané podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP procesne neprípustné a preto dovolací súd nemohol skúmať správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia z tohto dovolacieho dôvodu.

36. So zreteľom na uvedené neboli naplnené požiadavky plynúce zo základného práva žalobcu na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie nevyhovenia žalobe nemožno považovať za uspokojujúce. Došlo teda k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd je toho názoru, že nápravu možno dosiahnuť zrušením rozsudku odvolacieho súdu, pritom zohľadnil aj skutočnosť, že v konaní už bolo skôr vydané zrušujúce uznesenie odvolacím súdom a preto dovolací súd zrušil podľa § 449 ods. 1 CSP len rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 450 CSP, v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

37. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 451 ods. 2 v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta CSP a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.